

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

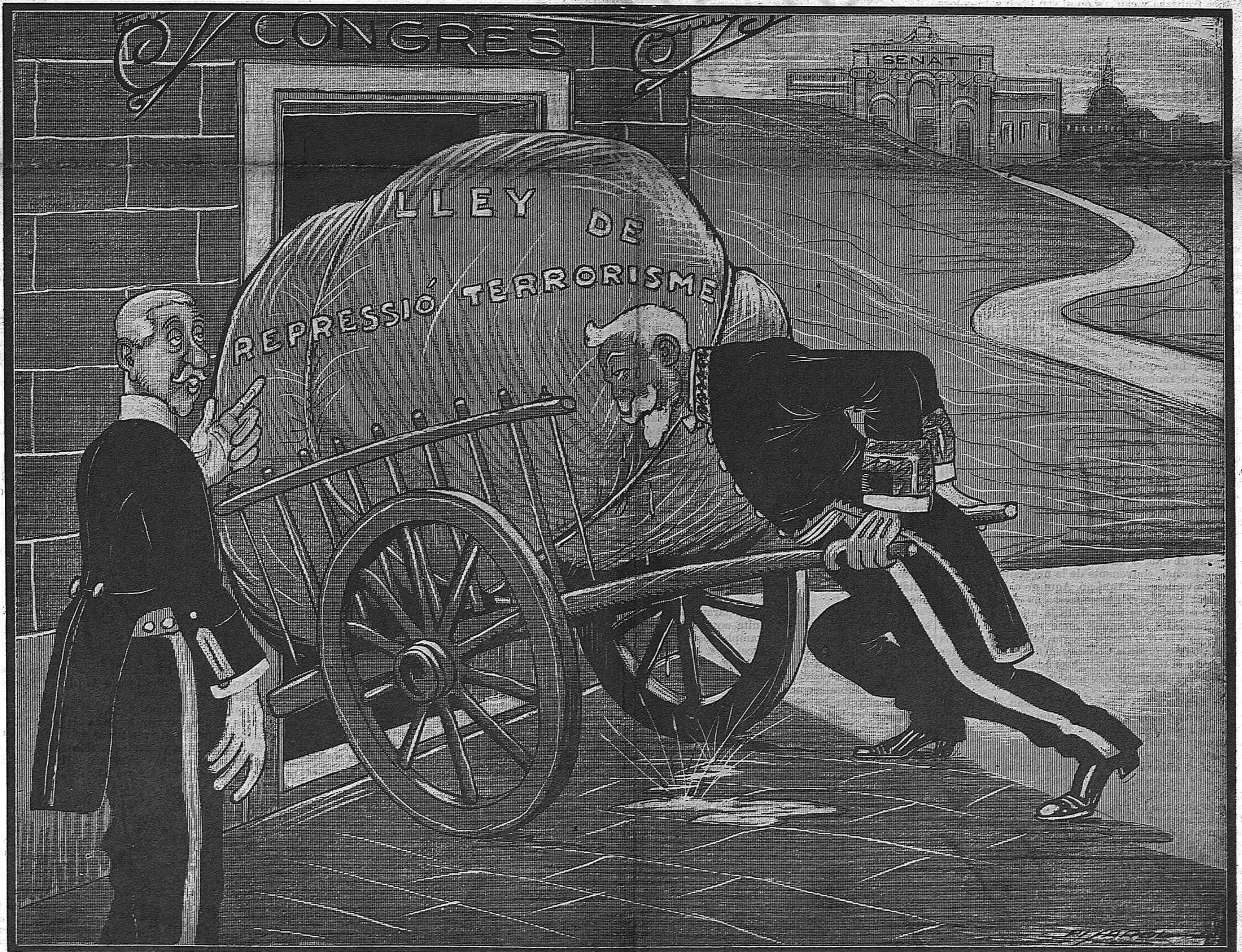
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

À LA PORTA DEL CONGRÉS

—Senyor Maura, ha fet el fardo massa gros. Me sembla que aixó aquí no passa.

LA SENMANA

GRAN victòria!—degué exclamar joyós el Govern al acabar en el Senat la votació de la llei de repressió del terrorisme.

La victòria, en efecte, ha sigut grossa. Pocas vegades s'havia vist a la Càmera alta una pluja de vots ministerials tan copiosa com aquella. ¡Sí!... ¡Sí!... El sí adicte, el sí rendit i incondicional ressonava en el saló com la més grata de las músicas, en no interrompuda serie de notas graves y primas. ¡Sí!... ¡Sí!... ¡Sí!... Y la llei, la solapada llei triomfava, mercès a la inconscient aprobació d'un remat de béns ab levita y xistera.

Consigné, per xó, que no aixís com aixís l'ha obtinguda el Govern aquesta victòria. Els esforços que ha hagut de fer pera preparar-la... De París y de Londres ha cridat a Madrid als nostres embaixadors, senadors al mateix temps, pera que juntessin el seu sí al sí fidel de la obedientia majoria. Cert que aquests dos vots representen pera la nació un gasto enorme; donchs de la caixa del Estat han sortit els diners pera sufragar el viatge dels dos senadors diplomàtics, pero ¡qué li importa aixó al Govern!... ¡Com que no es ell el qui pagal!...

***

Y aprobada la llei al Senat, ha passat al Congrés. ¿Què succehirá allí?

Per més que en Maura, no sé si sincerament ó pera dissimular la por, com las criaturas que cantan baixant la escala, galleja y se las promet molt felissas, no s'presentan tan bé per ell las cosas com en la Càmera alta.

De bonas á primeras, ja tenim als diputats periodistas treballant en la formació d'un bloc en el que tractan d'agrupar en contra del projecte del Govern a tota la premsa d'Espanya.

La oposició es formidable y ls que la dirigeixen semblan estar resoltos; pera impedir l'aprobació d'una llei que ab el pretext de combatre'l terrorisme vé a taparnos la boca á tots, á no mirar massa prim en la elecció de las armas de combat.

¿Necessitarém dir que LA CAMPANA DE GRACIA veu ab fonda simpatia aquesta campanya redemptora?

Pero... li queda un dupte. El móvil que guía als polítics que la inspiran, ¿es realment fill del seu carinyo á la premsa avanzada ó es tan sóls el secret desitj de veure si en Maura tropessa y cau... y en el seu lloch s'hi coloca algú del campo de enfrente?

PIR-PAF

HORAS CRÍTICAS

Es una fatalitat, ja no catalana, sino ben espanyola, ibérica, la que 'ns acula tot sovint a la guerra civil, per la incapacitat secular de resoldre'ls problemes polítics y socials. El nus que no s' desfa á temps s'apreta, estirat de las dúgas bandes, y no hi ha més remey, á la fi, que tallarlo ab un ganivet. Es alló del «aném tirant», qu'es el «tan-se-val» dels mahometans, una miqueta disfressat. La disfressa més treballada es la de la fórmula, aquella fórmula que s' busca á la vetlla del conflicte pera sortir-se'n de qual-sévolga manera sense tocarlo, perque al día de demá esclati soptadament y fassi més mal que may.

De conflictes que no s' han resolt y que 'ns amensan de trascantó 'n tenim á munts, á tots se 'ls hi va donant toms y deixantlos sencers; d'algúns no se 'n pot ni parlar. Ilegalitats, infamias dels que manan perque son amos del govern ó perque tenen la forsa, han quedat irreparadas tapant els ferments de rancúnias justas y d' iras impotents avuy, que encendrán demá 'l foch de la lluyta. Y totas las guerras civils, desde las que alsan exercicis fins als litigis de patrons y obrers, repareu com s' acaban sense resoldre's, per una fórmula, per un conveni de no matarse 'ls uns als altres... fins que hi puguin tornar.

La supervivencia dels poders antiquíssims al mitj de las democracias modernas n' ha suscitat constantment de conflictes, perque han resistit tant com han pogut, y es natural, avans de sometre's á la voluntat del poble, poder suprimé, que tot just comensa á exercirse. Generalment s' ha fet el traspás de la soberania per etapa, per transaccions seriadas que la passavan de dalt á baix. Els poders caduchs s' hi han conformat, convensuts de la necessitat tant com de la conveniencia. Aquí nó. Aquí no s' ha transigit llealment casi may. Las concessions d' ahir son negadas ó sofisticadas avuy. Tota la historia del sigle XIX, comensant per aquell home repugnant qu' era Fernando VII el Deseado, es un teixit d' aqueixas sofisticacions, desde la Constitució firmada pel poder real fins á la tolerancia religiosa admesa per la Iglesia oficial. Transaccions honradas de fondo no n' hi ha hagut cap.

Per damunt de la Constitució s' alsan com avans els poders personals, els poders de casta que tenen cada hu' l' seu fuero, la seva jurisdicció atentatori al principi cardinal de las democracias modernas. La llei igual pera tothom. El dogma infame del principi d' autoritat, la institució emanada de Deu en el que no crech, encare 'm priva, quan li dona la gana, de la llibertat y de la vida; com que l' autoritat se fa la llei, no la faig jo poble, se 'm priva fins d' ampararme en la llei veritable, consentida voluntariament, pera acabarme d' aclaparar ab la opressió legalisada pels dependents que'l govern té á las Corts nacionals; representació falsa del poble que no 'ls ha elegit.

Contra'l despotisme dels poders caduchs no hi ha més que una defensa llegitima: la llei consentida pel poble y pels seus elegits; y un'altra defensa segura; la transacció honrada, feta per conveniencia mútua; pera mantenir la pau social.

La Solidaritat va delegar á quaranta diputats pera fer abolir la falsa llei de Jurisdiccions, en nom de la Constitució, llei fonamental que, per ara, tots acceptém. La demanda no pot ser més ferma: si no

hi pot haver delictes d' opinió, ni s' pot penar á cap ciutadà espanyol més que segóns el Códich per sentencia dels seus jutjes naturals, l' anomenada llei de Jurisdiccions es il·licita y arbitraria. De fet, se demostra cada día, perque ningú's dona de menos d' apretar la mà al criminal condemnat per sanció de la llei falsa, y segurament ningú pendria la mà d' alguns polissóns, servidores de la Justicia (!) que han agafat als criminals honrats.

Els diputats solidaris, tots, tenen el compromís d' honor de exigir la derogació de la llei inícuca; condició ab que varen acceptar l' investidura y mandat imperatiu dels electors. Ha passat temps, y per rahons de táctica s' ha anat retardant l' intimació als poders públichs. Ara han resolt, sembla, pagar el deute, y han delegat una comissió ó ponencia executoria. Jo no sé lo que n' sortirà de la demanda, probablement res de bó; pero s' ha de fer desseguida, pera sortir del vergonyós aném tirant... y passejant la nostra cobardia. El govern no s' rendirà, encare que no tingui rahó, sabent que no té rahó; que per damunt de la rahó hi posa el govern altres interessos, y aquell principi d' autoritat que desacatan sempre els que s' queixan, mal que sigui d' un robo.

Pero se té de fer, costi'l que costi; com se té de protestar cada día y cad' hora contra las variants de la llei de Jurisdiccions que els governs ens vulguin imposar. Jo os asseguro que, pera qui vol treballar, no li faltará feyna.

El camí segur de resoldre conflictes l' ha trobat l' Ajuntament de Barcelona; pero ja s' ha corregut á tappar ab pedruscall. La honrada transacció del Pressupost de Cultura, mentres seguís essent honrada, marcaria l' adveniment dels temps nous, ab la promulgació de las lleys que 'n diriam orgánicas, espontánias, resultantas de la cooperació dels ciutadans y dels delegats directes del poble. Pero, ja ho veyeu, l' Iglesia no s' hi avé, perque no vol que regni més llei que la qu' ella dicti, com exclusiva depositaria de la Veritat que Deu li confia. La seva llei, ja la coneixeu, es la de l' Inquisició de la Fé que fa cremar als relapses com si no estés segura de que haurán de cremar per tota un' eternitat.

El conflicte per la cultura ens ha portat á la lluyta per la cultura, y ens ha ennoblit no més que conferintnos aquesta missió de soldats de l' educació del poble. Es la guerra antiga dels poders caduchs ab el poble que prefereix el pa als sagraments de l' Iglesia, y el seu vot á la garrotada del senyor. El Sr. Sanllehy, al fer refrendar pel cardenal la carta d' arca del rey, ens ha posat ben de banda. La transacció honrada l' hem suscrita y la mantenim, ara com ara. Demá, veurém.

MAGÍ PONS

Si l' home no reconegué que té defectes, no trobaria tant gust en senyalar els dels altres.—La Rochefoucauld.

Entre les dues Ciutats

Vos diré sobre lo del Pressupost de Cultura? Amablement, com en conversa d'amics, sols vui fer-yos ara uns petites consideracions sobre la lliçó de coses que se'n desprén.

Barcelona, ja gran ciutat en lo material, sentia la necessitat d' esdevenir també gran ciutat en lo esperitual. Després de la seva creixença en riquesa, després del seu esparidament en l' amplitud de les noves vies, que l' han quadruplicada, necessita un esperit veritablement ciutadà pera fer niu en els casals nous. La Barcelona d' ahir, la Barcelona vella, dominada pels torrons de la Seu, que li donen caràcter i fisionomia, tingué una ànima ben genuina solpajada entre'ls seus carrers obscurs i rònecs. Era l' esperit del temps d' ont aquells carrers i aquelles cases sorgiren, ànima de religiositat decadent i esquifida, neofoba, recelosa contra tota llum, com ho eren els carrerons i les casones.—La Barcelona nova, doncs, necessitava una ànima consonant am les seves vies i els seus casals de modernitat; una ànima coetania, que encarnés en barcelonisme'l cosmopolitisme victoriós de les grans urbs, com l' antiga Barcelona havia barcelonizat el catolicisme, també universal.

Un dels impulsos més forts pera apoiar aquest intent va esser l' idea municipal del Pressupost de Cultura.—El mal exit del projecte en la seva integritat originaria és la prova més grossa de la seva necessitat.

Anem per parts. De les meves paraules anteriors, sé desprén una imatge: la lluita aquesta per la cultura; aquest veritable kulturkampf nostre, ha estat una lluita entre les dues Barcelones. La Barcelona de la Seu vella contra la Barcelona nova que volia construir-se la nova catedral, l' Escola, pera que ella li donés fisionomia, com en dona la Seu mig-eva. La Barcelona vella ha vençut... Però ¿com i per què? Cal dir ho, en honra de Barcelona; en honra del ver catalanisme. Ha vençut per una intervenció de l' oficialitat espanyola, provocada (oh vergonya!) per gents que's diuen catalanistes.

Una volta més, el desequilibri de forces esperituales, de modernitat, a favor nostre i en desfavor de l' oficialitat espanyola s' ha fet patent; el desequilibri entré la nostra Política, i la política espanyola, que no és política, sino, com deia, oficialitat. L' arca del (pobre home!) de Barcelona és el delegat del poder central en l' Ajuntament. No és el cap del concell barceloní. I d' aquest orgue únic de l' oficialitat al municipi nostre, s' han valgut els anticualtrals pera ofegar dins l' ou l' ànima futura de la nova Barcelona.

¿Sabeu bé lo que hauria d' esser un arca del, un batlle? Ell és, pera mi, quan llegitimament l' ha elegit una ciutat, ell és l' autoritat primera; l' encarnació visible de les voluntats ciutadanes. Ell, maire, burgués, sindicat, arca del, a lo Pedro Crespo, cap de concell a lo Fivaller, és la ciutadania davant l' intrusió de tot po' ler extrany, de tota jurisdicció rival. Si un día, a Barcelona, un d' ells se posa davant l' in-

trusió d' un Ferran I, un altre's posa, a Zalamea, davant l' intrusió de tot un exercit. I el cas actual de Barcelona era, en el fons, un cas evident d' intrusió: era l' intrusió de l' esglesia local, l' intrusió del pastor d' ànimes sobre'ls conductors de la ciutat. Si bé's mira, podria dir-se que'l plet exterior se debatia entre l' autoritat de dos arca dels, com a viva prova de que'l plet interior era entre l' essencia de dues Barcelones. Perque'l bisbe de Barcelona parlava en nom de l' antiga condició municipal de tots els bisbes, d' aquell temps proto-cristià en que l' esglesia i la ciutat eren una mateixa cosa, i les catedrals, on la càtedra episcopal presidia'l chor del capitol, i més enllà la multitud del poble, tenien una significació de Cases comunals de la Ciutat, com el Sagrat Colegi papal tenia una significació de Casa colectiva del món o de l' universal civilització.

Veieu aquí com, a la manera del kulturkampf prussià, l' Esglesia ha alçat una volta més els seus penons contra la gran amenaça: la cultura, la llibertat, la llum, el diable inspirador, Llucifer... El bisbe arca del ha parlat, i els fidels-poble han obeit a la paraula de la Ciutat Vella, tronant contra la Ciutat Nova.

Bé, doncs: Barcelona, am tota la seva gran aspiració civil, no ha tingut, per vici de la llei que patix, no ha tingut a la cadira presidencial de la seva Casa, del seu Hostal de Vila, un Arca del verament Popular pera que oposés un gest de menyspreu a l' actitud de l' Arca del-Bisbe. Contra un Cassanyes, no ha trobat més que un Sanllehy! Pot-ser desde'ls orogens del catalanisme no hi ha un exemple de mal més gros causat a Catalunya per la legislació espanyola. Segurament no hi ha hagut mai una ocasió com aquesta pera alçar el crid d' autonomia municipal i provar la justicia i el bé de tal exigencia. I séns dubte no hi ha tampoc un fet més apte pera comprovar la sinceritat de certs homes al parlar de certes reivindicacions...

¿Lo que s' ha dit del projecte municipal! Les argucies que hem sentides contra ell! Els mateixos que ahir abominaven del sectarisme ja quins penosos esforços de dialèctica han tingut de recórrer pera excusar l' intolerable imposició de llur ciencia sobre'ls fills de pares no catòlics! A França, l' Esglesia expulsada de l' escola cridava Visca la llibertat! I Combes i Clemenceau eren uns sectaris, uns tirans. A Barcelona, l' imposició de l' ensenyança catòlica als nostres fills és un acte de noble i constitucional tolerancia... Com ve als llavis l' insult, davant aquestes coses!

Bé, bé. L' esperit de la nova Barcelona triomfarà. Tota gran ciutat, davant els poders oficials, arriba sovint a aquestes topades. Es el plet de sempre: la ciutat és l' avantguarda dels temps que s' apropen. La ciutat adavança i agudisa'ls ideals. El Paris de 1793 davant la Convenció, o el Paris comunista de 1848 i de 1870, travessat d' impaciencies, arborat en febre de pervenir, Barcelona vol—com per la veu imperiosa de les generacions catalanes de demá—vol suscitar, dins l' ossada dels seus murs novellament edificats, un esperit digne d' ells. Vol alçar una Escola pera que, com a temple de Vida, la multitud dels seus fills hi vagi a beure, sota les voltes lluminoses, el despertament del propi esser, de la propia facultat de creadors, de deus. Somnia, en els patis flairosos, plácides dissensions sobre'ls passatges dels llibres llegits; en els jardins plens de sol; corredices alegres entre conferencia i conferencia; en les aules orejades, camaraderia de nois i noies com a imatge d' una futura plenitud bissexual de capacitat política, o sia d' autoritat.

Aquesta antinomia d' esglesia, ciutat vella, i de ciutat nova, ciutat que surt de l' Escola, és un plet universal de l' hora present: França l' ha resolt a la fi; i contra Londres el presenta'l vell anglicanisme, refugiat, en retirada defensiva, a la valetudinaria Cambra dels Lords. A Espanya... a Espanya n' hi ha per temps!

Però Barcelona seguirà son camí, perque tota la formidable embestida de la seva massa l' empeny en avant. Penseu que, fa uns dies, l' obra del seu engrandiment material entrava en una etapa novella. Com una gran cunya, una ampla via triomfal penetrarà en la negror de la ciutat vella enderrocant casones i espargant historia morta. Després de l' aixamplament, el renovament comença. Ens cal, doncs, que a la vora d' aquest rabeig material l' ànima volant de Barcelona ascendeixi també, augmenti la força de la seva lluminositat i sia més digna encara de sí mateixa, més digna encara de dir-se ciutat, més digna encara d' alçar-se, com una farola, irradiant-se a sí propia al damunt de tota Catalunya.

GABRIEL ALONSO

Més de quatre dels recursos que demanas al cel, estan en tas propias mans.—Shakespeare.

L eminent novelista valencià Blasco Ibáñez ha estat á Barcelona. Y conversant ab un amic, ha vingut á confessar ab cert deix de amargura, que la nostra ciutat no és avuy, com anys enrera sigué, una ciutat griega, abierta á todas las expansiones y en la qual se sentia la alegría de vivre...

¿No la coneix l' autor de La Barraca la causa d' aquesta transformació que tant sembla sorprendel? ¿No sab per què era que, en la época de que parla, á Barcelona s' hi sentia l' alegría de vivre? ¿No ho sab?... Jo li explicaré.

Era perque en aquells temps venturosos no hi havia aquí redentores de melodrama, sembradors d' odís y atiadors de malias passions.

Era perque l' us diari del mueble y del crucifijo no s' havia encare intròduhit en las nostras costums.

Era perque el llenguatge grosser y tabernari, importat per gent forastera, no formava part del léxich periodich.

Era perque á ningú se li ocurría parlar de bautis-

mos de sangre, ni de alzar el velo de las novicias ni de pegar fuego á la ciudad por sus cuatro costados.

Era, en fi, perque 'ls oradors polítics podian anar á Hostafranchs sense temer á emboscadas, y 'ls meetings no eran pertorbats á tiros y 'ls adversaris, si s' combatian, procuravan mantenirse dintre dels limits que imposa el mútuo respecte y no descendian may al repugnant nivell dels pinxos y dels salvatjes.

Aquí té lleugerament esbossada l' insigne novelista la causa de la transformació que ha observat á Barcelona.

Y si algú preté donarli un' altra explicació, ja n' pot estar segur, l' enganya.

Un'altra llei infame, la de «repressió del terrorisme», qu'es el pas del despotisme á la tirania, com ha dit LA CAMPANA DE GRACIA, está á punt de passar al Congrés, com ha passat al Senat ab el vot de un solidari: el senyor marquès de Camps.

La comissió elegida, que ha obert una informació de comedia, es tota favorable á la llei. Nosaltres, avans de la campanya que s' ha emprès la premsa ara, hem fet ressurtir las calamitats que 'ns portaria la malehida llei nova, que'l Sr. Maura 'ns vol imposar pera tornarnos las garantías constitucionals que 'ns té suspesas. Es questió d' un joch de mans pera prendre'ns alló mateix que se 'ns torna, y convertir en supressió definitiva la suspensió temporal.

La nostra adhesió á la campanya contra aqueixa llei tiránica consta ja de fet. Ara lo que envillimos es que la tirania no arribi á vexarnos y á envillirnos més: Llavoras s' haurá d' emprendre un'altra campanya.

Parlant del primer de Maig, en Magí Pons indicava la importancia del nucli socialista de Madrid. «Efectos de la constancia», diu en Pau Iglesias al cap d' un article d' El Socialista, que presenta ab xifras els avensos dels obrers madrilenys.

La curiosa estadística comparativa registra las organizaciones obreras de Madrid, que tenen per principal objecte la millora de las condicions del treball, pero que están totas afiliadas á la «Unión General de Trabajadores» y al partit socialista internacional.

Resulta que al any 1874 hi havia á Madrid una sola societat, la del Art d' Imprimir, ab 200 associats escassos, que pagava 15 pessetas de lloguer per un recambri del carrer de Salitre. Al 86 ja son 900, ab la Germandat del ofici y'l comitè de la Federació Tipogràfica, mudats al carrer de Jardines, ahont se 'ls juntan las societats de paletas y marmolistas. Al 92 no caben en el pis y se 'n van á un altre del mateix carrer, pel que pagan 115 pessetas; ja son 12 societats ab 3,000 associats. Al 97 se funda'l «Centro Obrero» del carrer de la Bolsa (225 pessetas de lloguer) que tres anys després tenia 50 societats ab 12,000 associats. Es l' any del «primer de Maig».

Per fi, se 'n va'l Centro al carrer de Relatores (530 pessetas de lloguer) contant ab 83 societats y més de 20,000 associats. Com que no hi cabian, se va comprar el palan del carrer del Piamonte, ahont s' instal·larán ara las societats ab més de 24,000 obrers. De la casa nova se 'n han donat 300,000 pessetas, y s' pagarán 200,000 pessetas més d' obras, quedant encare 200,000 pessetas á las caixas de las societats.

Estima l' Iglesias que'l Centre Obrero ha fet guanyar, de dotze anys enés, als associats (construcció, forners, cotxers, marmolistas, etc.) sis milions de pessetas per milloras de jornals y vintidos milions d' horas de rebaixa de las jornadas. Els marmolistas tenen ja las vuyt horas.

Aqueixa organizació, á Espanya, es veritablement extraordinaria prova de constancia y se 'n pot ben dir exemplar.

En Salvador Canals, que tant va distingirse en sas campanyas contra la llei de Jurisdiccions proclamada per en Moret, ara defensa la del terrorisme dictada per en Maura, á pesar de ser tan ignominiosa aquesta com aquella.

Son molts que s' extranyan de l' actiut del ex-solidari y ex-diputat per Valls.

A nosaltres no 'ns extranya gens. Ell, secretari particular de n' Maura, es un home molt agraht, y al defensar la nova llei no defensa la llei, sino la menjadora.

Llegim que fins l' any 1916, es á dir, fins d' aquí á vuyt anys no estarán llestos els barcos de guerra que han de formar la famosa esquadra.

Sort que no s' haurán de menester de aquí á llavoras!

Y la veritat es una: Que may tindrán la existencia més segura que ara... que no existeixen.

A Grenoble (Fransa) ha succehit un cas ben curiós.

Un pobre home impulsat per la miseria havia robat uns quants pams de canyeria de un convent antic i avants propietat dels frares y avuy en possessió del Estat.

Davant del tribunal, l' infelís acusat escolta las seriosas amonestacions que'l jutje li dirigeix y al acabar, exclama resolut:

—Uy, quantas historias y quants romansos per haver pres quatre pams de canyeria als frares!... Pitjor el govern que 'ls hi prén tot el convent!

Inútil dir que la inesperada sortida del acusat va desarmar per complet al tribunal que 'n va absoldre tot seguit en mitj d' un esclat de riallas.

CREU ALTA (Sabadell), 12 de maig

No tenia de enfadar el President del Círcol per la informalitat del Papa de la Creu alta; sapigut es el peu que calsa y si es vritat va prometre sense anarí al darrera diners y tocoins en bé de la Cooperativa en projecte, havém de tenir en compte que encare ho havia de consultar ab la dona y ab consulta d' ella ó sense ja sabiam no daria res, perque ab un detall ne tenim prou: l' home que quan va al Círcol critica al Casinet y quant va al Casi-

LA CARICATURA AL EXTRANJER

Empréstit en perspectiva

EL ZAR A LA FRANSA: —Heu de fer el favor de deixarme dos mil milions. Com a garantia, dono las cordas dels penjats.

(De Le Cri de Paris.)

net crítica al Círcol per nosaltres es un beneyt y ab l' assumpto que s' tracta sols ha servit d' instrument per fer riure al tender *Bardisot* que ab la seva enveja está interessat en criticar lo que será la Cooperativa, y no veu el tonto que el seu despit tot es propaganda per nosaltres y s' pensa que sempre durará la seva parroquia que á pesar de ser *can Bruticia* sempre ha tingut. Las nostras donas, cumplint ab el seu deber, te tornarán la resposta y si venia el cas, *Bardisa*, qu' ens veyessis á mori i perdonans! y fesnos dir pel *Pio-nono* una missa.

LLORET DE MAR, 3 de maig

Es verdaderament cómic lo que de un quant temps á n' aquesta part passa á l' Iglesia d' aquesta vila. Dissap-te prop-passat, ab motiu de anar á buscar la maynada aygua beneyta y no havernhi prou pera tots els consumidors, velsiaquí que una fulana de quinze abrils no trobant aygua á la tina que n' Rafel va benehir, aná á buscarne á la pila de la greixonera, però com que la administradora de la vigilancia li doná l' alto, *ambas á dos* varen repartirse uns quants mastegots dels quals la fulana se n' emportá la pitjor part.

Si aixó passa al temple del Senyor... ¿qué succehirá al safreig; Deu meu?

MOLINS DE REY, 8 de maig

El dictador de la nostre raquítica corporació municipal, veyentse indefens dels atachs que se li dirigeixen, calla y va fent la seva; es lo millor que pot fer aquest senyor que diu que «la justicia s' ha de administrar per compte pro. i en certs casos».

Hi ha un adagi que diu «cada poble te 'l govern que s' mereix», mes aixó no es cert per la senzilla rahó de que nosaltres ens creyém y som dignes d' un que posseheixi uns quants graus de cultura al ensenyar que sab arreglar aquests petits assumptos que s' presentan, y per lo mateix acabar ab els abusos inspirats per la mala fé.

CALDERS, 10 de maig

Hi ha en aquest poble un mossén Forquillas, quí temps endarrera predicava que aquestos que enganyan als pasesos ignorants no tenen perdó de Deu.

Y es el cas que ara fa pochos dias van venirne dos de pasesos á comprar ví y el mossén els en va vendre certa cantitat assegurantlos que era bó; quan heus' aquí que al ser á lloch els pasesos varen observar que 'l tal xarello era espés com xacolata... de la més espessa.

¿No troban que mossén Forquillas podria molt bé estalviar de predicar certes cosas? Valdria més que dongués bons exemples que constituïssin las millors prédicas.

CERVERA, 12 de maig

Valentas botiguera las *mudres* de la «Reconsagrada familia!»

Per la cerimonia del mes de Maria, exigim un ciri á cada una de las noyas que van á la citada escola; y quan el ciri era massa prim ó de cera dolenta, vinga reganyar á las pobras alumnas, titrantlasi la miseria per la cara.

Es lo que deya, extranyada, una de las inocentas criaturas: —¿Perá que deuen volguer el ciri groixut, las senyoras monjetas?

Honni soit qui mal y pense...

SELVA DEL CAMP, 10 de maig

Una hassanya del nostre petit inquisidor: Un respectable extranger que viu entre nosaltres, cansat de que 'l *Eosari* de *V Aurora* no l' deixés dormir, va remullar á unas quantas beyatas concurrentes que anavan arrambadetas á n' el merlot. L' endemá tot el poble se n' va enterar, comentant tothom el fet á sa manera, y tot foren excomunióms, atestats y denuncias dictadas pel petit inquisidor que ab tot y molestar continuamente als vehins, no vol ser molestet per ningú.

Ja sab lo que li toca, si vol que no li trenquin las profesions: ferlas á la callada. Y si no admet que li refresquin las ovelas, que pensi ab aquell ditxo: *Por la boca muere el pez.*

Tot lo que pot ferse un altre dia, pot esser fet també avuy mateix. —*Montaigne.*

QUI DÍA PASSA...

—¿Cóm deya?

—Que 'l senyor Maura es el primer governant que hi ha hagut en 'questa terra, desde don Pelayo ená. Per ell, tota la política no té més que un fi: lograr que 'l sistema tributari funcioni ab normalitat. Per xó sempre n' fa discursos... —Ja entenci!... Y mentres tant... —Distrets ab els seus romansos, xano xano aném pagant.

—Ilusionista incansable, ara ab núvols, ara ab llamps, ara ab horizons de gloria, muda el teló cada quart.

«Hem de construir una esquadra...» «Parlem d' Africa, si us plau!» «Vull desgravar las farinas!» «Aném á fer baixá els franchs!» La qüestió es distreure al públich... —Ja ho entenci!... Y mentres tant... —Al vení el fi del trimestre, bitllo bitllo aném pagant.

—Un día inventa un projecte d' Administració local, qu' en rigor no es altra cosa que un cent-peus desguitarrat. Pero no hi fa ré. El nostre home el dú á las Corts, y iallá van arengas y més arengas, en defensa del seu part! L' objecte es distreure al poble... —Ja ho entenci!... Y mentres tant... —Al vení el fi del trimestre, com uns xays, aném pagant.

—Més endavant se 'ns despenja ab un altre engendro extrany, qu' ell diu que tan sols va en contra del terrorisme malvat. Y ¡hala! la historia de sempre: «L' ordre, el benestar, la pau;» vingan més *latas* retóricas y més focs artificials. La qüestió es distreure al públich... —Ja ho entenci!... Y mestres tant... —Vens altre cop el trimestre, y tornemhi, aném pagant.

—Y ara combinant un viatge dinástich sentimental,

ara explicantios que á Roma fan obras al Concordat, don Antón, sempre en escena, perora, fa jochs de mans, invoca la fé y la patria, toca els cors, escalfa els caps... La qüestió es distreure al poble... —Ja ho entenci!... Y mentres tant... —Al vení el fi del trimestre, ben distrets, aném pagant.

—Aquesta es tota la táctica del mallorquí aixelabrat que avuy del rebost històric posseheix las áureas claus. Per ell, governar no es durmos per camins rectes y sans, sinó fernos passá el rato encantats com uns babaus, y al vení el fi del trimestre... —Ja está entés, ¡ja!... Tot badant, casi d' esma, altra vegada, ¡aja, noys, aneu pagant!

C. GUMA

NI ENGANYADORS NI ENGANYATS

I no 'ns ho demostrés una dolorosa experiéncia, ens ho advertiria el sentit comú: sempre que tinguem tractes ab els elements reaccionaris, serém nosaltres els que hi sortirem perdent.

Las nostras conviccions generosament liberals; el nostre criteri de respectuosa tolerancia; la verdadera fraternitat ab que tractém als nostres enemichs, ens posan en unas condicions d' inferioritat perillosa en aquestas lluytas qu' en favor de la llibertat y de l' emancipació de las conciencias hem de sostenir. Els reaccionaris, fidels á son criteri d' intolerancia absoluta, amparantse en que sas creencias els impideixen transigir en lo que la Iglesia califica d' error; atiatos per un fanatisme que quan no l' senten es creuen obligats á fingir, ens tractan com á despreziables heretges y es creuen rellevats de tota mena de consideracions y fins de tota classe de llealtats.

No, no podém entrarhi en pactes, ni en conjuncions, ni en solidaritats. Nosaltres, obrant tal com som, posém en el contracte altruisme, generositat, transigencia, respecte, sinceritat, amor; ells, lògicament consegüents ab sa manera d' ésser, hi aportan egoisme, tacanyeria, intolerancia, despreci, hipocresia, odi. Cada hñ hi posa lo que bonament té; no hi ha res que dir, pero en aquestas pactes nosaltres hem de perdrehi sempre.

Cometém la mateixa tontería que cometria un home lleal, incapas de la trampa més petita que acceptés unas partidas de tuti ab un jugador de ventaja que conegués totas las cartas y fos capás d' escamotejar tots els reys. Li tocaria sempre la de perdre, á menys de que volgués tornarse trampós com el seu contrincant.

Y com no serém nosaltres quins aconsellém may als nostres amichs que deixin d' ésser tal com son, hem de renunciar á seguir tenint tractes ab quins per condició y per criteri no poden estar á la recíproca de nostra llealtat y de nostra transigencia.

El malgasto que fem de consideració, de simpatia, de tolerancia, de generositat ab els que sempre y en totas ocasions deuen ésser irreductibles enemichs nostros, val més que l' esmersem ab els nostros afins, ab els amichs de quins ens separan solament circunstancials obcecacions, ab els germans d' ideas de quins ens han allunyat passióms passatgeras, ab els avanats de fe sana y entusiastmas generosos. A la llarga es ab ells ab quins hem de conviure pera assolir tota mena de llibertats; la seva acció y la nostra ben ajuntadas han de llibertar las conciencias y donar als individuos l' autonomia qu' es base y fonament de totas las demás autonomias.

Per una extranya contradicció tractém ab més acritud y ab menos germanor als nostros correligionaris quan d' ells ens separa una futesa, que als enemichs ab quí circunstancialment tractém y de qui 'ns separará sempre tot un abisme d' ideas.

Per amor á la causa del Progrés hem de renunciar á tenir tractes ab la reacció. No volguém enganyar, pero tampoch volguém mansament ésser enganyats.

JEPH DE JESPU

Per gran que hagi estat un fillosof, may s' ha mostrat pacientísim davant un fort mal de caixa. —*Shakespeare.*

SECCIO OBRERA

ELS AMICHS DEL TRABALLADOR (*)

Ningú ignora que Espanya es considerada una nació de palitreças, perque vivim una época de febrosa verborrea en els caps-d' ensé de la política. Aquí s' resolen las qüestions més transcendents ab quatre discursos ampulosos, tombantse després á la bartola, y podria jo presentarvos un bon feix de caps de carabassa, cervells sense suchi ni bruch, que parlant en públich de lo que no entenen, y á forsa de xerrameca y d' estudiats ademans, han lograt... ser diputats.

Y com que l' ambient de l' época y 'ls donaires vocalisadors nacionals están en absoluta opoció ab las exigencias de la vida, si es que no volém morir prompte de fástich ó de fam, resulta que m son profundament antipáticos la majoria dels oradors espanyols, quins, per regla general, ni tan sols saben fer de la paraula un escut de la honradés.

Per aixó, quan veig que, d' entre mitj de la innoble pila de lloritos parlamentaris y de mitin, surt una figura robusta, convensuda y honrada; la figura d' un home que parla pera dir lo que sent, y que sent lo que deu haver de sentir un cor lleal y generós, admiro el valor civich de aquest home que s' atreueix á destacar del abigarrat conjunt de putxinetlis que 'l rodejan y que saben embobar á la gent curta de gambals.

Figuras d' homes serios aixis no abundan, per desgracia, y com que la corrent de hipocresia y imbecilitat dominadora amenaça arrastrarho tot cap al pou de la immoralitat sense sola, al veurer surgir d' entre la corrompuda política burgesa una conciencia honrada d' aquestas, debém haver de senyalarlo ben fixament y dir á n' els nostros companys: —Aquell que s' aixeca es un amich del obrer.

Dos d' aqueixos homes generosos, duas d' aqueixas figuras eminentment simpáticas acaban de posarse de manifest.

Una d' ellas, perfil catalá de poderós relleu, yz mant del poble y de la terra que l' ha vist naixer; inteligencia culte, sólida y clarividient; cor sincer, que jamay ha enganyat ni adulat al obrer per arrancarli un vot ó un aplauso, es el diputat á Corts pel districte del Vendrell, D. Jaume Carner. La honradés de conciencia, la llealtat política ab que aquest digne representant de Catalunya procedeix en sa gestió d' home públich, queda majorment evidenciada ab la conducta que observa ab sos electors.

Al cap d' un any de la elecció, s' ha presentat davant dels que l' elegiren, fent un balans, —segons ell mateix ha nomenat tan propiament l' acte,— de sa gestió en la Cambrá popular com á representant d'

(*) L' excés d' original feu impossible publicar nostra *Secció Obrera* en el número de la setmana prop passada. En justa compensació, en el número vinent publicarem, encare que siga excedimto de las dimensions ordinarias de nostre treball, tot lo que jutjém de actualitat y interés pera la classe treballadora, á la qui aquesta secció va especialment dedicada. —E. R. S.

un districte de Catalunya. Aixis ha respost el senyor Carner á la confiansa en éll depositada.

Aquesta hermosa acció, poch menos que original fins pels republicans que tantas bocadas fan de demócratas, es molt millor que tot un voluminós tomo dedicat á una biografia, perque posa ben en clar lo qu' es l' home y lo que d' ell pot esperáren.

Y ¿qué ha dit, el Sr. Carner, al donar compte de sa conducta?

Ha dit molt y sustancios. Son discurs, atapahit de lloables ensenyansas, es impossible condensarlo en l' espay de que dispo. Si 'ls que l' escoltaren segueixen els seus consells, no trigarán en recullir el fruit de la llevor que tan prodigament ha sembrat el Sr. Carner.

Ha sortit de sos llabis un cant vigorós en honor del societarisme, recomanant als vinicultors que se sindicin pera fer créixer sa forsa económica.

Enamorat del sistema cooperatista, á las ventajtas que als treballadors ofereix tal sistema de defensa económica ha dedicat la eloqüencia de sa veu, y ha donat una atinada orientació als companys cooperatistas del Vendrell (per desgracia, individualistas, com tant abundan á Catalunya hont se desconeix massa la bondat dels principis socialistas), presentant l' hermós exemple de la Cooperativa de Barberá. Jo podria presentar —y el Sr. Carner ho sab millor que jo— multitud d' exemples del extranger que, ab son sistema cooperatista colectivista, posseheixen fondos de resistencia que permeten lluytar contra la propietat privada, contra l' capital burges, humillantlo algunas vegadas.

Entre 'ls mals que senyalá el Sr. Carner figuran la falta de activitat, d' educació y de coneixements pel treball realisat á la moderna, y els remeys que indicá son d' una evidencia tangible.

Las paraulas d' un home com el que en aquestos moments ocupá ma ploma portan sa millor garantia en que naixen d' un gran cor y son iluminadas per la llum de una inteligencia positiva.

L' altra figura á que avants me referia, digna de formar en una antologia de ciutadans beneméritos, de generosos y resoltos defensors del obrer y de la causa del treball, es la del professor de nostra Universitat, D. Odón de Buen.

Una de las cosas que més irrita, que més subleva á una conciencia imparcial y desinteressada, es llegir els *bombos* estrepitosament ridículs, per extemporanis, ab que la premsa diaria —la madrilenya sobre tot— acull qualsevol discurs del primer xerrameca de torn en els banchs parlamentaris y, no obstant, el silenci cobart y farisaich en que, com obehint á una consigna, pretén ofegar els nobles arranchs de altruisme quan un home s' atreueix á llensar als quatre vents la expressió del sarcasme que en la seva ánima honrada presenta la comedia legal y política. Aixó es lo que ha succehit en el Senat ab l' Odón de Buen en la discussió de la llei de vagas.

En son discurs, al discutir la esmentada llei de vagas, l' Odón de Buen fou el primer, l' únich que s' ha sentit capás de dir en plé Senat, á la cara dels aristócratas y burgesos que allí s' reuneixen, que molt será no vingui un día en que haja de lamentarse l' oblit inicuo en que s' deixa á la classe treballadora, en tots els ordres, fins al extrém de que no tinga una justa y necessaria representació en abduas Cambras.

Just es reconéixer que, en aquell ambient burges y aristocrátich per excelencia, resulta noble y hermós atreuirse á parlar en aquesta forma, aixis com ofereix totas las trassas de ruindat y cobardia regatejar l' aplauso y el concurs periodístich á qui tal fa. Es indigne l' procedir d' aqueixos periodístichs que may troban una paraula d' alabansa pels defensors dels interessos del proletariats, y en cambi corejan constantment las vaguetats estúpidas de qualsevol petrimetre, de qualsevol manso anyell de las majorias parlamentarias.

La veritat es que en Buen está molt per damunt del nivell de tals *periodísteros*, y no cal concedirli l' honor del agravi. Segueixi tranquil en sa marxa de justicia en defensa del desvalgut treballador, impugnant lleys tan grotescas ó traidoras com la de las vagas ó inculcant ab sas generosas paraulas la fe y la esperansa en el cor del obrer.

Recordis del conegut proverbi alarb y, sense preocuparse de apedregar als gossets que surten á lladrarli pel camí, prossegueixi seré sa marxa fins arribar al cap-de-munt de sa jornada de humanitat y justicia.

Els homes que, com l' Odón de Buen, rendeixen de tal modo culte á la humanitat y al dret dels explotats, seran sempre l' honra y l' orgull de la terra que 'ls vegé náixer.

N. BAS Y SOCIAS

L' home més gran es el que s' conserva més solitari en mitj de las multituds. —*Emerson.*

El célebre Pirón, que gosava fama de molt católich, va anar un día á una professó, havent de carregar ab un sant-cristo que pesava un grapat de quintás.

A mitj camí va posarse á plouré de mala manera. Els feligresos comensaren á dispersarse al veure que 'l carrer s' anava á convertir en una riera; y en Pirón al trobarse sol, fadigat y ab la mullena fins als ossos, deixá l' sant-cristo á terra ajegut, demunt de l' aygua, y exclama: —Té... Ja que has fet la salsa... súchhi el pá!

—Té... Ja que has fet la salsa... súchhi el pá!

Cosas de l' esperit mercantilista: —Escolta, tú, Pau... M' han dit que fas societat ab en Pere... ¿Y qué hi posas tú en aquest negoció?

—Jo no hi poso més que l' experiéncia. En Pere hi posá el capital. La societat es per tres anys, y alashoras las cosas cambiarán... —¿Qué vols dir?

DISSAPTE QUE VE LA CAMPANA DE GRACIA

DIA 23

DE MAIG

8 PÁGINAS

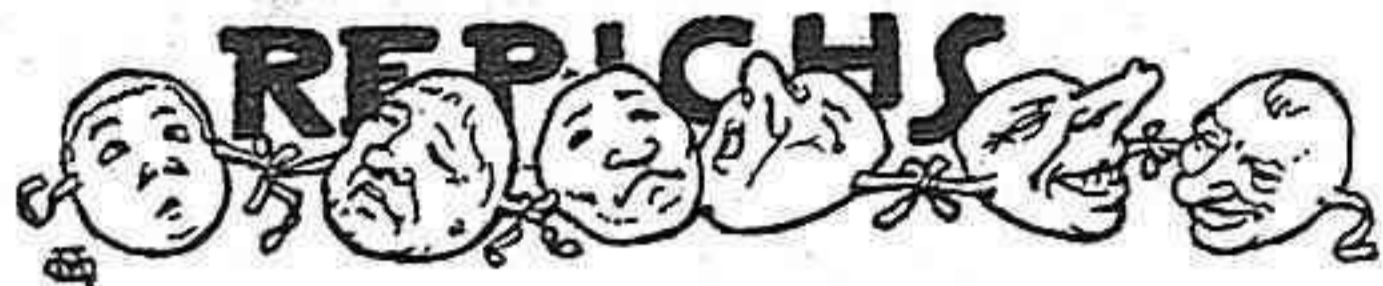
publicará NÚMERO EXTRAORDINARI

figuranthi, entre altres treballs d' actualitat, una graciosa HISTORIA CÒMICA de DON JAUME el CONQUISTADOR, amenisada ab numerosas y xispejants caricaturas

10 CÉNTIMS

—Que ell tindrà la experiència y jo 'm quedaré ab el capital.

Un empresari de teatros s' está morint.
—El metje ha dit que no més té vida per quatre horas,—diu la seva dona á un autor que pregunta pel seu estat.
—Quatre horas!, fa l' autor, sonrihent... El temps just pera llegirli aquest drama en quatre actes que li portol!

REPICHS

É's ho han fet guar!
¿Se'n recordan d' aquells joves lluhits, fills de bonas casas, que durant la darrera visita de don Alfonso tan bella y esplendorosa exhibició varen saber fer dels seus sentiments monárquichs?...

Donchs, com no hay plazo que no se cumpla, ara acaban de cobrar la feyna.

Tots, qui ab una cinta, qui ab una mica de medalleta, qui ab el títol de *mayordomo de semana*, tots han sigut agraciats ab alguna friolera d' aquestas que vesteixen.

¡Pobres joves!

Ara sí que han desaparecut fins els últims vestigis del nostre imperi ultramarí.

Las Américas (encants) de Madrid, acaban de ser destruidas per un incendi.

Está vist.

¡Ni en broma podém tenir colonias!

Entre 'ls indults últimament concedits s' hi conta també el del escriptor socialista D. Joan Joseph Morato, pres, com ja saben nostres lectors, á la Celular de Madrid, per una qüestió d' imprenta.

Al estimat amic y distingit colaborador la felicitació coral y una forta abraçada.

Agafa la *Gaceta del Celeste Imperio* y lleigeix:
«La Casa del Pueblo ha organizado una Sección cómico-lírica...»

Pero ¿qu' és això?
Passo per que lo de *lírica* sigui una novetat; pero ¿serho també la part *còmica*?..

¿Per ventura no ho ha sigut sempre de *còmic* tot lo d' aquella casa?

El nou jefe dels monárquichs barcelonins, senyor Boladeres, ha expressat la opinió de que la política del seu partit ha de ser exclusivament de atracció.

Vet'aquí ahont han anat á parar els pantorrillistas catalans: á haver de fer *atraccions*.

Política de *Paralelo!*

El fabulós Maura ha llemsat el *reto* á la premsa y al parlament en aquesta forma:

—O passa la lley sobre 'l terrorisme, ó me 'n vaig á casa.

Veyám, ara, si sabrán respondre dignament els que hi tingan dret.

Es precis agafar per la paraula al mallorquí ja que no se 'l pot agafar per enloch més. Que no passi la lley y... que *ahuequel!*

Diputats: ja ho heu entés.

Es qüestió de apretá els frenos; si passa, una plaga mes; si no passa, dos de menos.

De la justa campanya empresa pels periódichs contra la lley que vé á treurens las engrunas de llibertat que 'ns quedavan, el ministre de la Gobernació 'n diu la *revolució dels tinters*.

Y en una conversa ab un periodista ha afirmat ademés, que la premsa perdria la batalla.

Es possible que ho endavini el senyor La Cierva. Pero també 's podria dar el cas de que darrera de la *revolució dels tinters* vingués la de las plumas, que ab el seu mango corresponent se tornarian llansas.

Y aixó del *mango* ja no 'ls xocaria tant als *mango-nejadors* del govern.

L' altre dia en La Cierva va donar un *tè* als diputats y senadors de la majoria.

Segons malas veus, aquest *tè* solemnissava l' aprobació de la draconiana lley repressora del terrorisme.

Y diu que al servirlo en una safata, el ministre de las calsas *quadriláteras* va dir al primer convidat: *Tomal!*

Que volia dir *tè*.

Y els diputats varen anar prenent.

En Manelet de Portugal s' ha posat á las ordres dels seus concellers pera que li ensenyin lo que un rey necessita saber per governar.

Y las primeras assignaturas que li han recomenat son: Dret y Economía.

Ja 's veu quina intenció portan els concellers del jove monarca.

El Dret li ensenyarán pera que no li vingui de nou el dia que 'l fassin anar dret.

Y la Economía pera que no 's gastí tots els diners ab pá com feya el seu pare...

CENTERS

El quint, no matar—prevé molt sabiament la doctrina; pero vé 'l govern y diu:
—Aquí tens un' arma, tira.

UN GANXET

¡Cóm es possible, senyó, viure en pau aquí á la terra, haventhi en cada nació un ministre de la Guerra!

F. PI VALLS

Dluben que l' amor es cego, y aixó jo no m' ho crech pas: si es cego, donchs, ¿per qué 'l pintan sempre ab els ulls tapats?

Veyeu si 's tiran las penas á la esquina els capellans, que fins anant als enterros hi solen anar cantant.

F. P. VALDÉS

Quan un tonto rich ha de recorre al auxili de un pobre, aquest pot posar el preu que vulgui als seus serveys.—*Shakespeare.*

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA I.—*Vi-la-no-va.*
- 2.ª Id. II.—*A-re-nas.*
- 3.ª MUDANSA.—*Pinta. Punta.*
- 4.ª ROMBO.—
S
S I S
S I M E Ó
S E T
Ó

5.ª COPA NUMÉRICA.—*Salmerón.*

Han endavinat part de las solucions els caballers: Rata trista, Un ex-amich de 'n Sanllehy, Garbell de Valls, B. A. Amich del garbell, Pastetas, Sárrias, Un culturista y Lluch Llach.

ENDEVINALLAS

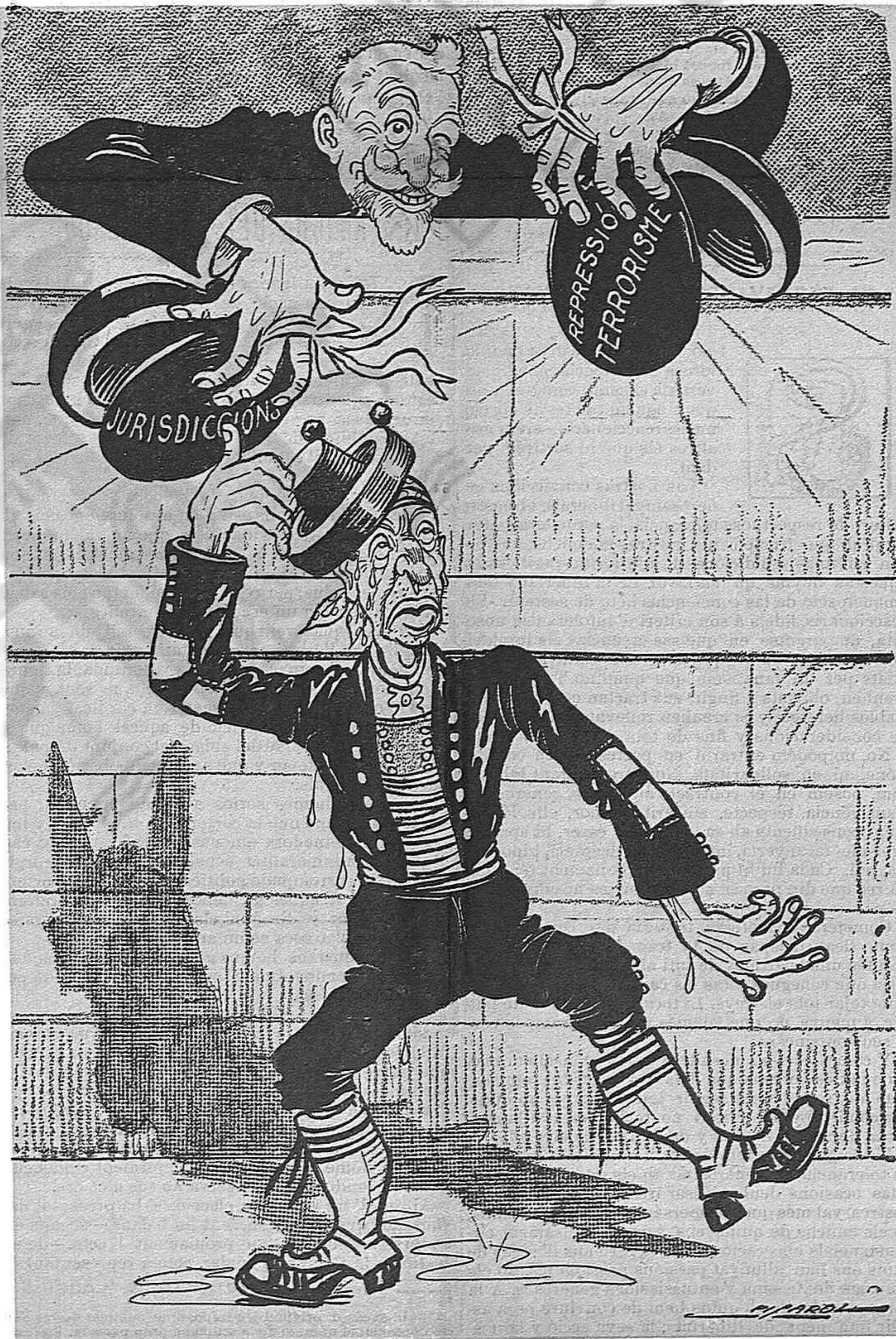
XARADAS

I

Una part de la persona *prima* dona aliment molt bó pel cos es el *dos*.

Repetidas totas dugas quan som petits solem dir,

La dansa maurista

Ab aquestas castanyolas don Antón ens fa ballar.

Sols falta ara preguntarli: ¿Durará molt aquest ball?

y el total en molts colegis trobareu que 'l fan servir.

ENRICH M. GENER

II

Una vocal es *primera* la *segona* vegetal part del cos es la *tercera* y el *tot* una capital.

FE DE LA FLOR

ANAGRAMA

Ara he trobat trastornada la dona d' en Tot, forné dihentme qu' está cansada del tot que fa tres anys te.

H. NADAL

MUDANSA

—¿Qué tens, Pau que estás tan trist?
—¡Noy! la *tot* qu' está *total* ara mateix l' hi deixada á casa del manescal.

A. ROCA COL.

INTRÍNGULIS

. A . . . A . . . A

Colocar en cada punt una consonant, de modo que 's llegeixi tot plegat el nom d' un animal.

PETADOR

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6	7	8	—Riu catalá.
3	2	6	7	8	5	1	—Carrer de Barcelona.	
6	7	4	2	5	1	—A las casas de pagés.		
3	5	4	6	7	—Poble catalá.			
5	3	4	2	—Riu d' Espanya.				
8	5	4	— catalá.					
4	5	—Nota musical.						
8	—Consonant.							

ISIDRET DE GRACIA

TARJETA

PERE MAL

HUESCA

Ab aquestas lletras degudament combinadas formar el títol de un drama catalá.

MOKA SOKA Y C.ª

ENDAVINALLA

Estich molt bé dintre casa y no surto may per res vivint sempre ab la familia, pero hi ha qui 'm persegueix sent innocent y m' agafa: Y es tan gran el disgust meu al perdre l' independéncia, que 'm moro de sentiment.

ANDRESITO

GEROGLIFICH

I P I

D

X X

O N A

FRANCISCO CARRÉ

CORRESPONDENCIA

Caballers: Ramón Villuendas (a) Barberillo, Joseph Roca, Pep, Joseph I, M. E., F. Armengol Burgués, Joseph Martí y Marramau.—No 's pot aprofitar.

Caballers: Ricardo Lafitte, Terranova, Políglota, Petador, R. A. (a) Pau de las calsas curtas, Miquel Roca, A. Roca Coll, y Tres Calandris de Masnou.—Un día ó altre.

Caballers: Lluís G. Salvador: En nostre poder els seus versículs, que no están mal. Si l' actualitat no cambia de fase, procurarem complaurel.—M. Moreno Oliván: Sort que 's curta, que sínó, no me la empasso pas tota sencera! Cómpris una llima y un metro avants de reincidir.—Johannus: La publicació del quadro, ab l' actual lley de propietat artística, podria portarnos un disgust. Y com que 'la versos, sense tenir el quadro á la vista, resultan inexplicats, ab tot y estar bé, no veig manera de donarlos.—J. Cap: Tot dependrà de si en el próxim extraordinari hi ha espay disponible, que 'm sembla que sí. Ah... y grans mercés, eh!—Un desenfeinat de Rubí: Vaya unas cosas d' escriure y de ferosos llegir!... Que 's creu que tothom está tan *desenfeinat* com vosté?—Un poeta retirat (Mestre en Gay Saber): Permétim que ho posi en quarantena. Els mestres en gay saber quan menos saben ortografia.—Manel Noël: No li asseguro, pero no desconhihi. De més verdas se 'n maduran.—A. M. y S.: La seva poesia *Triomfal* estaria bé ab música. Se 'n podria fer una marxa, per exemple... Y seria una marxa triomfal. Tot menos publicarla!—Abdón Ribas y P.: Ho sento molt, pero no li puch insertar. Es massa llarga y un si es no es defectuosa.—Sucarrimat y C.ª: La primera estrofa ja conté una gran incorrecció: Una assonancia garrfal.—Amadeu Pellicó (a) Baranda: Hi ha un grapat de versos coixos.

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.ª